অধ্যায় ৪ মিৰি জীয়ৰী – ১

অধ্যায় গাঁথনি

৪.১ উদ্দেশ্য

৪.২ পৰিচয়

৪.৩ উপন্যাসখনৰ কাহিনীগাঁথা

৪.৪ উপন্যাসখনৰ সাধাৰণ আলোচনা

৪.৫ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

৪.৬ অধিক জানিবলৈ

৪.৭ অগ্রগতি নিৰীক্ষণ

৪.৮ আৰ্হি প্রশ্ন

৪.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসৰ কাহিনীগাঁথা সম্পর্কে বিস্তৃত ধাৰণা লাভ কৰিব।
- উপন্যাসখনৰ মূল বিষয়বস্তু আৰু অন্তর্নিহিত তাৎপর্য অনুধাৱন কৰিব।
- মিচিং সমাজৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনৰ বিভিন্ন দিশৰ বিষয়ে জ্ঞান আহৰণ কৰিব।
- অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ ইতিহাসত মিৰি জীয়ৰীৰ স্থান নির্ণয় কৰিব পাৰিব।
- উপন্যাসখনৰ মানৱতাবাদী, সমাজতাত্ত্বিক আৰু নৃতাত্ত্বিক মূল্য উপলব্ধি কৰিব।
- ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ শিল্প-দৃষ্টি আৰু বাস্তৱবাদী মনোভাৱৰ বিষয়ে ধাৰণা লাভ কৰিব।

৪.২ পৰিচয়

ইয়াৰ আগৰ অধ্যায়ত আপুনি ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ জীৱন আৰু সাহিত্যকৃতি সম্পর্কে অধ্যয়ন কৰিলে। তাত তেওঁৰ সাহিত্যিক ব্যক্তিত্ব, উপন্যাসৰ বিষয়বস্তু আৰু অসমীয়া সাহিত্যলৈ আগবঢ়োৱা অৱদানৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছিল।

এই অধ্যায়ত ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ বিখ্যাত উপন্যাস *মিৰি জীয়ৰী*ৰ কাহিনীগাঁথা আৰু সাধাৰণ আলোচনা আগবঢ়োৱা হ'ব। উপন্যাসখনৰ পটভূমি, কাহিনীৰ বিকাশ, মূল বিষয়বস্তু আৰু সামাজিক তাৎপর্য সম্পর্কে আলোচনা কৰা হ'ব। এই অধ্যয়ন আপোনাক উপন্যাসখনৰ সামগ্রিক ৰূপ উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰিব।

অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ ইতিহাসত ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ *মিৰি জীয়ৰী* এক অনন্য সৃষ্টি। ১৮৯৪ চনত প্রকাশিত এই উপন্যাসখনক অসমীয়া সাহিত্যৰ প্রথম সার্থক সামাজিক উপন্যাস আৰু

প্রথম জনজাতীয় উপন্যাস বুলি স্বীকৃতি দিয়া হয়। অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ বিকাশৰ প্ৰাৰম্ভিক পৰ্যায়ত ৰচিত এই উপন্যাসখনে বিষয়বস্তু, পটভূমি আৰু চৰিত্ৰ নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত এক নতুন দিশৰ সূচনা কৰিছিল।

উপন্যাসখনৰ কাহিনী গঢ় লৈ উঠিছে উত্তৰ লখিমপুৰ অঞ্চলৰ সোৱণশিৰী নদীক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা মিচিং সমাজক আধাৰ কৰি। সেই সময়ৰ অসমীয়া মূলসুঁতিৰ সাহিত্যত জনজাতীয় সমাজৰ উপস্থিতি প্ৰায় নাছিল বুলিলেও চলে। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত মিচিং সমাজৰ সুখ-দুখ, আশা-আকাংক্ষা, প্ৰেম, সামাজিক ৰীতি-নীতি আৰু জীৱন-সংগ্ৰামক সাহিত্যৰ কেন্দ্ৰলৈ আনি ৰৱদলৈয়ে এক নতুন সাহিত্যিক চেতনাৰ জন্ম দিয়ে।

উপন্যাসখনৰ কেন্দ্ৰীয় কাহিনী জংকি আৰু পানেই নামৰ এহাল মিচিং ডেকা-গাভৰুৰ কৰুণ প্ৰেমকাহিনী। কিন্তু এই প্ৰেমকাহিনী কেৱল ব্যক্তিগত প্ৰেমৰ কাহিনী নহয়; ইয়াৰ মাজেৰে লেখকে এক সম্পূৰ্ণ সমাজৰ জীৱনবোধ, বিশ্বাস আৰু সংস্কৃতিক ৰূপায়িত কৰিছে। সেইবাবেই *মিৰি জীয়ৰী*ক কেৱল প্ৰেমৰ উপন্যাস বুলি কোৱাটো যথেষ্ট নহয়; ই এক সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু নৃতাত্ত্বিক দলিল।

৪.৩ ঔপন্যাসিক ৰজনীকান্ত ৰৱদলৈ আৰু *মিৰি জীয়ৰী*

ৰজনীকান্ত ৰৱদলৈ (১৮৬৭–১৯৪০) অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ অন্যতম প্ৰধান ব্যক্তিত্ব। তেওঁ মূলতঃ ঐতিহাসিক উপন্যাসৰ বাবে অধিক খ্যাতি লাভ কৰিছিল। *মনোমতী, ৰহদৈ লিগিৰী, ৰঙ্গিলী, তাম্ৰেশ্বৰী মন্দিৰ, দন্দুৰা দ্ৰোহ* আদি উপন্যাসে তেওঁক "অসমৰ স্কট" উপাধি প্ৰদান কৰে।

কিন্তু সাহিত্যিক জীৱনৰ আৰম্ভণিতেই তেওঁ ৰচনা কৰিছিল *মিৰি জীয়ৰী*। চৰকাৰী চাকৰিৰ কাৰণে তেওঁ লখিমপুৰ অঞ্চলত বহুদিন থাকিবলগীয়া হৈছিল। সেই সময়ত তেওঁ মিচিং জনগোষ্ঠীৰ জীৱনক অতি ওচৰৰ পৰা পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। এই বাস্তৱ অভিজ্ঞতাই *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসৰ ভিত্তি গঢ়ি তোলে।

লেখকে মিচিং সমাজক কোনো কৌতূহলৰ বস্তু হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই; ৰৱং তেওঁলোকৰ জীৱনক সমমৰ্যাদাৰে সাহিত্যত স্থান দিছে। ইয়াৰ ফলত উপন্যাসখনত এক আন্তৰিকতা আৰু বাস্তৱতাৰ সৃষ্টি হৈছে।

৪.৪ উপন্যাসখনৰ কাহিনীগাঁথা

কাহিনীৰ পটভূমিঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনৰ পটভূমি উত্তৰ লখিমপুৰ অঞ্চলৰ সোৱণশিৰী নদীৰ পাৰৰ মিচিং সমাজ। সোৱণশিৰী নদীক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই উপন্যাসখনৰ সমগ্ৰ কাহিনী গঢ় লৈ উঠিছে। নদীখন কেৱল ঘটনাৰ স্থান নহয়, মিচিংসকলৰ জীৱন, জীৱিকা, উৎসৱ-পাৰ্বণ আৰু সামাজিক জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংশ। জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমকাহিনীও এই নদীক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই বিকশিত হৈছে।

উপন্যাসখনত মিচিং সমাজৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনৰ এক জীৱন্ত চিত্ৰ অংকিত হৈছে। মৰংঘৰ, গা-ধন প্ৰথা, ঘৰজোঁৱাই খটা, কাৰ্চিং-কাৰ্টানৰ পূজা, বিহু উৎসৱ, লোকগীত আদি বিভিন্ন

উপাদানৰ বৰ্ণনাই মিচিংসকলৰ স্বকীয় জীৱনধাৰাক স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে। লেখকে মিচিং সমাজৰ ৰীতি-নীতি, বিশ্বাস আৰু আচাৰ-ব্যৱহাৰৰ বাস্তৱ ছবি দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

প্ৰকৃতি এই উপন্যাসখনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। নদী, বননি, বালিচৰ আৰু গ্ৰাম্য পৰিৱেশে কাহিনীটোক সজীৱ কৰি তুলিছে। বিশেষকৈ সোৱণশিৰী নদীয়ে উপন্যাসখনত জীৱন আৰু মৃত্যুৰ প্ৰতীক হিচাপে ভূমিকা পালন কৰিছে। জংকি-পানেইৰ প্ৰেমৰ আৰম্ভণিৰ পৰা কৰুণ পৰিণতিলৈকে সোৱণশিৰী নদী কাহিনীৰ এক নীৰৱ সাক্ষী হৈ আছে।

জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমৰ আৰম্ভণিঃ

জংকি আৰু পানেই একেখন মিচিং গাঁৱৰ ডেকা-গাভৰু। শৈশৱৰ পৰাই তেওঁলোকৰ মাজত এক আন্তৰিক সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠে। একেলগে খেলাধূলা কৰা, চৰাই খেদা আৰু সোৱণশিৰী নদীৰ পাৰত সময় অতিবাহিত কৰাৰ মাজেৰে তেওঁলোকৰ মনত পাৰস্পৰিক স্নেহ আৰু আকৰ্ষণ জন্ম লয়। শৈশৱৰ এই সহজ-সৰল সম্পৰ্ক সময়ৰ লগে লগে গভীৰ প্ৰেমলৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

যৌৱনত উপনীত হোৱাৰ পাছত জংকি আৰু পানেইয়ে পৰস্পৰৰ প্ৰতি থকা মৰম অধিক স্পষ্টভাৱে অনুভৱ কৰে। বিহু উৎসৱৰ আনন্দময় পৰিৱেশত জংকিয়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে পানেইৰ আগত নিজৰ প্ৰেমৰ অনুভূতি প্ৰকাশ কৰে। পানেইয়েও নীৰৱ সঁহাৰিৰে জংকিৰ প্ৰেম স্বীকাৰ কৰে। এই প্ৰেম কোনো ক্ষণস্থায়ী আবেগ নহয়; ই বিশ্বাস, আন্তৰিকতা আৰু গভীৰ মানসিক বন্ধনৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত।

পৰৱৰ্তী সময়ত সোৱণশিৰী নদীৰ বালিচৰত জংকি আৰু পানেইয়ে কাৰ্চিং-কাৰ্টানক সাক্ষী কৰি একেলগে জীৱন কটোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰে। এই ঘটনাই তেওঁলোকৰ প্ৰেমক এক পৱিত্ৰ আৰু সামাজিক তাৎপৰ্য প্ৰদান কৰে। উপন্যাসখনৰ এই অংশত মিচিং সমাজৰ লোকবিশ্বাস, প্ৰকৃতি আৰু প্ৰেমৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে, যিয়ে কাহিনীটোক অধিক আবেগঘন আৰু হৃদয়স্পৰ্শী কৰি তুলিছে।

গা-ধন আৰু সামাজিক সংকটঃ

জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমৰ স্বীকৃতিৰ পাছতেই তেওঁলোকৰ জীৱনত এক নতুন সংকটৰ সৃষ্টি হয়। মিচিং সমাজৰ প্ৰচলিত বিবাহ-প্ৰথা অনুসৰি কইনাৰ পৰিয়ালক ‘গা-ধন’ দিব লাগে। কিন্তু জংকি এজন দুখীয়া যুৱক হোৱাৰ বাবে পানেইক বিয়া পাতিবলৈ প্ৰয়োজনীয় গা-ধন সংগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰে। ফলত তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ পথত অৰ্থনৈতিক বাধাই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ সমস্যা হিচাপে দেখা দিয়ে।

পানেইক নিজৰ জীৱনসংগিনী হিচাপে পাবলৈ জংকিয়ে কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ পথ বাছি লয়। সি মাহীয়েকৰ ঘৰলৈ গৈ বিভিন্ন কাম-কাজ কৰি ধন উপাৰ্জনৰ চেষ্টা কৰে। বহু কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত সি গা-ধনৰ বাবে টকা সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। এই ঘটনাই জংকিৰ পৰিশ্ৰমী, দায়িত্বশীল আৰু আন্তৰিক স্বভাৱৰ পৰিচয় দিয়ে।

উপন্যাসখনৰ এই অংশত লেখকে মিচিং সমাজৰ বিবাহ-প্ৰথা আৰু তৎকালীন আৰ্থ-সামাজিক বাস্তৱতাক সুন্দৰভাৱে ফুটাই তুলিছে। ইয়াৰ মাজেৰে স্পষ্ট হয় যে কেৱল প্ৰেমেই জীৱনৰ সকলো বাধা

অতিক্রম কৰিব নোৱাৰে; সামাজিক নিয়ম আৰু অর্থনৈতিক সামর্থ্যও বহু সময়ত ব্যক্তিৰ ভাগ্য নির্ধাৰণ কৰে। জংকিৰ সংগ্রামৰ মাজেৰে সমাজ ব্যৱস্থাৰ এই বাস্তৱ ছবিখন স্পষ্টভাৱে প্রতিফলিত হৈছে।

কুমুদৰ আগমন আৰু সংঘাতঃ

জংকি গা-ধন সংগ্রহৰ বাবে গাঁওৰ বাহিৰত থাকোঁতেই পানেইৰ জীৱনত নতুন সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। পানেইৰ পিতৃ তামেদে ধনী যুৱক কুমুদক নিজৰ জীয়েকৰ বাবে উপযুক্ত পাত্র বুলি বিবেচনা কৰে। কুমুদ আর্থিকভাৱে সচ্ছল আৰু সমাজতো প্রভাৱশালী হোৱাৰ বাবে তামেদে বিশ্বাস কৰে যে তেওঁৰ লগত বিয়া হ'লে পানেই সুখী আৰু নিৰাপদ জীৱন লাভ কৰিব। সেইকাৰণে তেওঁ পানেইৰ মতামতক গুৰুত্ব নিদিয়াকৈ কুমুদৰ লগত বিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ আগবাঢ়ে।

কিন্তু পানেইয়ে এই প্রস্তাৱ মুকলিকৈ অস্বীকাৰ কৰে। কাৰণ তাই ইতিমধ্যে জংকিক জীৱনসংগী হিচাপে স্বীকাৰ কৰি লৈছে আৰু তেওঁৰ প্রতিয়েই গভীৰভাৱে অনুগত। আনহাতে কুমুদেও পানেইয়ে জংকিক ভাল পায় বুলি জানিও তাইক লাভ কৰাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখে। ফলত পানেইৰ ব্যক্তিগত ইচ্ছা, জংকিৰ প্রেম আৰু তামেদৰ সিদ্ধান্তৰ মাজত এক জটিল সংঘাতৰ সৃষ্টি হয়।

উপন্যাসখনৰ এই অংশত ব্যক্তি-স্বাধীনতা আৰু সামাজিক নিয়ন্ত্রণৰ দ্বন্দ্ব স্পষ্টভাৱে প্রকাশ পাইছে। পানেইৰ নিজৰ জীৱন সম্পর্কে সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰক অস্বীকাৰ কৰি পিতৃৰ সিদ্ধান্তকেই চূড়ান্ত বুলি ধৰা হৈছে। সেয়ে এই সংঘাত কেৱল জংকি-পানেই-কুমুদৰ ত্রিকোণ প্রেমৰ সমস্যা নহয়; ই তৎকালীন পিতৃতান্ত্রিক সমাজ ব্যৱস্থা, ধন-সম্পদৰ প্রভাৱ আৰু নাৰীৰ সীমিত স্বাধীনতাৰ এক বাস্তৱ প্রতিফলন।

পলায়ন, বন্দিত্ব আৰু বিচ্ছেদঃ

পানেইৰ ওপৰত কুমুদৰ সৈতে বিয়া পাতিবলৈ ক্রমাৎ চাপ বৃদ্ধি পোৱাত আৰু সমাজৰ বাধা-বিঘিনিৰ সন্মুখীন হৈ জংকি আৰু পানেইয়ে গাঁও এৰি পলায়ন কৰাৰ সিদ্ধান্ত লয়। দুয়ো প্রেমিক-প্রেমিকাই স্বাধীনভাৱে জীৱন যাপন কৰাৰ আশাৰে ঘৰৰ পৰা পলাই যায়। তেওঁলোকৰ এই পদক্ষেপ ব্যক্তিগত স্বাধীনতা আৰু প্রেমৰ অধিকাৰ প্রতিষ্ঠাৰ এক সাহসী প্রচেষ্টা আছিল।

কিন্তু পলায়নৰ পিছত তেওঁলোকৰ জীৱন অধিক সংকটপূর্ণ হৈ উঠে। বন-জংঘল আৰু অচিনাকী পৰিৱেশত ঘূৰি ফুৰোঁতে তেওঁলোক নানা বাধা আৰু বিপদৰ সন্মুখীন হয়। অৱশেষত গাচী মিৰিসকলৰ হাতত বন্দী হোৱাত তেওঁলোকৰ দুর্ভোগ অধিক বৃদ্ধি পায়। বন্দী অৱস্থাত জংকি আৰু পানেই বহু কষ্ট সহ্য কৰিবলগীয়া হয় আৰু তেওঁলোকৰ স্বাভাৱিক জীৱন সম্পূর্ণৰূপে বিপর্যস্ত হৈ পৰে।

উপন্যাসখনৰ এই অংশত কাহিনীয়ে এক নাটকীয় আৰু কৰুণ মোড় লয়। ইয়াৰ আগলৈকে সংঘাত মূলতঃ প্রেমিক-প্রেমিকা আৰু পৰিয়ালৰ মাজত সীমাবদ্ধ আছিল, কিন্তু বন্দিত্বৰ ঘটনাৰ পিছত সেই সংঘাত সমাজ আৰু গোষ্ঠীগত শক্তিৰ লগত জড়িত হৈ পৰে। ফলত জংকি আৰু পানেইৰ ব্যক্তিগত প্রেমৰ কাহিনী এক বহল সামাজিক সংঘাতৰ ৰূপ লাভ কৰে আৰু উপন্যাসখনৰ কৰুণ পৰিণতিৰ দিশে আগবাঢ়ে।

কৰুণ পৰিণতিঃ

বহু বাধা-বিপত্তি আৰু বিচ্ছেদৰ পিছত জংকি আৰু পানেই পুনৰ একত্রিত হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰে। কিন্তু ভাগ্যই তেওঁলোকৰ মিলনক স্থায়ী হ'বলৈ নিদিলে। গাচী মিৰিসকলৰ হাতত বন্দী অৱস্থাত দুয়োয়ে নিজৰ প্রেম আৰু পাৰস্পৰিক অংগীকাৰৰ কথা প্রকাশ কৰিলেও সমাজৰ কঠোৰ নিয়ম আৰু প্রচলিত বিচাৰ ব্যৱস্থাই সেই কথাক স্বীকাৰ নকৰিলে। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকক দোষী সাব্যস্ত কৰি মৃত্যুদণ্ড প্রদান কৰা হয়।

বিচাৰৰ ৰায় অনুসৰি জংকি আৰু পানেইক হত্যা কৰি সোৱণশিৰী নদীত উটাই দিয়া হয়। এই ঘটনাই উপন্যাসখনৰ আটাইতকৈ বেদনাদায়ক আৰু হৃদয়বিদাৰক মুহূৰ্তৰ সৃষ্টি কৰিছে। জীৱনৰ সকলো সংগ্রাম, আশা আৰু সপোন এই কৰুণ পৰিণতিৰ মাজতে সমাপ্ত হয়। প্রেমৰ বাবে তেওঁলোকে সমাজৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিছিল যদিও শেষত সমাজৰ নিষ্ঠুৰ শক্তিৰ আগত পৰাজিত হ'বলগীয়া হয়।

উপন্যাসখনৰ এই কৰুণ সমাপ্তিয়ে পাঠকৰ মনত গভীৰ সহানুভূতি আৰু বেদনাৰ সৃষ্টি কৰে। জীৱনত জংকি আৰু পানেইৰ মিলন সম্ভৱ নহ'লেও মৃত্যুত দুয়ো একেখন সোৱণশিৰীৰ বুকুত একেলগে ভাহি যায়। এই দৃশ্যৰ মাজেৰে ৰজনীকান্ত বৰদলৈয়ে সত্য প্রেমৰ চিৰন্তনতা, ত্যাগ আৰু অমৰত্বৰ এক গভীৰ ৰূপক প্রকাশ কৰিছে। সেয়েহে মিৰি জীয়ৰী কেৱল এখন প্রেমৰ উপন্যাস নহয়, ই এক কৰুণ প্রেমগাথা যিয়ে পাঠকৰ মনত স্থায়ী প্রভাৱ পেলাবলৈ সক্ষম হয়।

অগ্রগতি নিৰীক্ষণ

প্রশ্ন নং ১

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনক অসমীয়া সাহিত্যৰ প্রথম সার্থক সামাজিক আৰু জনজাতীয় উপন্যাস বুলি কিয় কোৱা হয়? (১৫০টা শব্দৰ ভিতৰত)

৪.৫ উপন্যাসখনৰ সাধাৰণ আলোচনা

অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ ইতিহাসত স্থানঃ

মিৰি জীয়ৰী অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ ইতিহাসত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। ১৮৯৪ চনত প্রকাশিত এই উপন্যাসখনক অসমীয়া ভাষাৰ প্রথম সার্থক সামাজিক উপন্যাস বুলি গণ্য কৰা হয়। ইয়াৰ পূর্বে অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত ঐতিহাসিক, ধর্মীয় বা নীতিমূলক বিষয়বস্তুৰ প্রাধান্য দেখা গৈছিল। কিন্তু ৰজনীকান্ত বৰদলৈয়ে মিৰি জীয়ৰীত প্রথমবাৰৰ বাবে অসমৰ এক জনজাতীয় সমাজৰ বাস্তৱ জীৱন, প্রেম, সামাজিক ৰীতি-নীতি আৰু মানৱীয় অনুভূতিক উপন্যাসৰ মূল বিষয়বস্তু

হিচাপে গ্রহণ কৰে। এই দিশৰ পৰা উপন্যাসখন অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ সূচনাপর্বৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ নিদর্শন।

উপন্যাসখনৰ আন এটা উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে যে ইয়াত কোনো ৰাজবংশ, যুদ্ধ বা ঐতিহাসিক ঘটনাৰ পৰিৱর্তে সাধাৰণ মানুহৰ জীৱনক কেন্দ্রবিন্দু কৰি তোলা হৈছে। জংকি আৰু পানেইৰ প্রেমকাহিনীৰ মাজেৰে লেখকে মিচিং সমাজৰ সামাজিক জীৱন, বিবাহ-প্রথা, লোকবিশ্বাস, অর্থনৈতিক সমস্যা আৰু সমাজ-ব্যৱস্থাৰ বিভিন্ন দিশ ফুটাই তুলিছে। ফলত মিৰি জীয়ৰীয়ে অসমীয়া উপন্যাসক ইতিহাসৰ জগতৰ পৰা বাস্তৱ সমাজ জীৱনৰ মাটিলৈ নামি আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ বিকাশত মিৰি জীয়ৰীৰ অৱদান অনস্বীকার্য। এই উপন্যাসখনে পৰৱর্তী সময়ৰ ঔপন্যাসিকসকলক সমাজমুখী বিষয়বস্তু গ্রহণৰ ক্ষেত্রত অনুপ্রাণিত কৰিছিল। বিশেষকৈ গ্রাম্য জীৱন, জনজাতীয় সমাজ, সামাজিক সমস্যা আৰু মানৱীয় সম্পর্কক কেন্দ্র কৰি যি সামাজিক উপন্যাসৰ ধাৰা পৰৱর্তী সময়ত বিকশিত হয়, তাৰ ভিত্তি স্থাপন কৰিছিল মিৰি জীয়ৰীয়ে। সেইবাবেই অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ ইতিহাসত এই উপন্যাসখনক এক মাইলৰ খুঁটি আৰু পথপ্রদর্শক সৃষ্টি বুলি অভিহিত কৰা হয়।

জনজাতীয় জীৱনৰ প্রথম সার্থক ৰূপায়ণঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনৰ অন্যতম গুৰুত্বপূর্ণ কৃতিত্ব হৈছে ইয়াত মিচিং জনজাতিৰ জীৱন-সংস্কৃতিৰ বাস্তৱ আৰু শিল্পসম্মত ৰূপায়ণ। অসমীয়া সাহিত্যত ইয়াৰ পূর্বে জনজাতীয় সমাজৰ জীৱনক কেন্দ্র কৰি কোনো সার্থক উপন্যাস ৰচিত হোৱা নাছিল। ৰজনীকান্ত বৰদলৈয়ে প্রথমবাৰৰ বাবে অসমৰ এক অন্যতম জনজাতি মিচিংসকলৰ দৈনন্দিন জীৱন, সামাজিক ৰীতি-নীতি আৰু সংস্কৃতিক উপন্যাসৰ মূল বিষয়বস্তু হিচাপে গ্রহণ কৰে। ফলত মিৰি জীয়ৰী অসমীয়া সাহিত্যৰ প্রথম সফল জনজাতীয় উপন্যাস হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে।

উপন্যাসখনত মিচিং সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ সুন্দৰ আৰু জীৱন্ত চিত্র অংকিত হৈছে। মিচিংসকলৰ খাদ্যাভ্যাস, পোছাক-পৰিচ্ছদ, গৃহ-নির্মাণ পদ্ধতি, উৎসৱ-পার্বণ, ধর্মীয় বিশ্বাস, লোকাচাৰ, বিবাহ-প্রথা, গা-ধন, মৰংঘৰ, কার্চিং-কার্টানৰ পূজা, বিহুগীত আদি নানা সাংস্কৃতিক উপাদানৰ বর্ণনাই উপন্যাসখনক সমৃদ্ধ কৰি তুলিছে। বিশেষকৈ জংকি আৰু পানেইৰ প্রেমকাহিনীৰ মাজেৰে এই সমাজখনৰ সামাজিক মূল্যবোধ, পা�ৰস্পৰিক সম্পর্ক আৰু জীৱনদর্শন স্বাভাৱিকভাৱে প্রকাশ পাইছে।

লেখকে মিচিং সমাজক কোনো বিচ্ছিন্ন বা পশ্চাদপদ জনগোষ্ঠী হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই; ৰৰং তেওঁলোকৰ মানৱীয় অনুভূতি, সামাজিক সংহতি আৰু সাংস্কৃতিক ঐশ্বর্যক মর্যাদাৰে প্রতিফলিত কৰিছে। ইয়াৰ ফলত অসমীয়া সাহিত্যত জনজাতীয় জীৱন সম্পর্কে এক নতুন চেতনা আৰু আগ্রহৰ সৃষ্টি হয়। এই দিশৰ পৰা মিৰি জীয়ৰীয়ে অসমীয়া সাহিত্যত এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা কৰাৰ লগতে অসমৰ বহুবর্ণ সাংস্কৃতিক পৰিচয়ক সাহিত্যৰ জগতত সুপ্রতিষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

মিচিং সমাজৰ সামাজিক জীৱনৰ দলিলঃ

মিৰি জীয়ৰী কেৱল এখন প্ৰেমকাহিনীমূলক উপন্যাস নহয়; ই উনবিংশ শতিকাৰ শেষভাগৰ মিচিং সমাজৰ সামাজিক জীৱনৰ এক মূল্যৱান দলিল। ৰজনীকান্ত বৰদলৈয়ে মিচিং জনগোষ্ঠীৰ জীৱনযাত্ৰা, সামাজিক সংগঠন, আচাৰ-অনুষ্ঠান, লোকবিশ্বাস আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাক অতি বাস্তৱ আৰু আন্তৰিকভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। ফলত উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে তৎকালীন মিচিং সমাজৰ সামাজিক জীৱনৰ এক স্পষ্ট আৰু জীৱন্ত ছবি লাভ কৰা যায়।

উপন্যাসখনত মিচিং সমাজৰ বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ সামাজিক প্ৰথাৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়। বিবাহ-ব্যৱস্থাৰ সৈতে জড়িত গা-ধন প্ৰথা, ঘৰজোঁৱাই খটা, আৰু পৰিয়ালকেন্দ্ৰিক সামাজিক সম্পৰ্কৰ উল্লেখে সমাজখনৰ সামাজিক গাঁথনিৰ বিষয়ে ধাৰণা দিয়ে। একেদৰে মৰংঘৰৰ বৰ্ণনাৰ মাজেৰে ডেকা-গাভৰুসকলৰ সামাজিক শিক্ষা, শৃংখলা আৰু সমূহীয়া জীৱনৰ পৰিচয় পোৱা যায়। এই উপাদানসমূহে মিচিং সমাজৰ সামাজিক সংগঠন আৰু মূল্যবোধৰ স্বৰূপ উন্মোচন কৰিছে।

উপন্যাসখনত মিচিংসকলৰ ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনৰো সুন্দৰ প্ৰতিফলন দেখা যায়। কাৰ্চিং-কাৰ্টান পূজা, নৰাচিগা বিহু, সমূহীয়া ভোজ, লোকগীত, নৃত্য-গীত আৰু বিভিন্ন লোকাচাৰৰ বৰ্ণনাই সমাজখনৰ সাংস্কৃতিক ঐশ্বৰ্যক উজাগৰ কৰিছে। এই সকলো উপাদান কাহিনীৰ সৈতে স্বাভাৱিকভাৱে জড়িত হৈ থকাৰ বাবে উপন্যাসখন কেৱল সাহিত্যিক সৃষ্টি হৈ নাথাকি এক সামাজিক-সাংস্কৃতিক দলিলৰ মৰ্যাদা লাভ কৰিছে। সেইবাবেই মিৰি জীয়ৰীক মিচিং সমাজৰ জীৱন আৰু সংস্কৃতিৰ এক নিৰ্ভৰযোগ্য সাহিত্যিক দলিল হিচাপে গণ্য কৰা হয়।

প্ৰেম আৰু মানৱতাবাদঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনৰ মূল বিষয়বস্তু হৈছে প্ৰেম। জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমক কেন্দ্ৰ কৰি কাহিনীটো আগবাঢ়িলেও এই প্ৰেম কেৱল দুজন নৰ-নাৰীৰ ব্যক্তিগত আৱেগৰ প্ৰকাশ নহয়। ইয়াৰ মাজেৰে লেখকে মানৱ জীৱনৰ মৌলিক অনুভূতি, স্বাধীন ইচ্ছা আৰু ব্যক্তিস্বাতন্ত্ৰ্যৰ মূল্যক প্ৰতিফলিত কৰিছে। জংকি আৰু পানেইৰ সম্পৰ্ক আন্তৰিকতা, বিশ্বাস আৰু আত্মত্যাগৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত, যিয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰেমক এক উচ্চ মানৱীয় মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিছে।

উপন্যাসখনত প্ৰেমক সামাজিক আৰু আৰ্থিক বাধাৰ ঊৰ্ধ্বত এক পৱিত্ৰ মানৱীয় অনুভূতি হিচাপে চিত্ৰিত কৰা হৈছে। জংকি দুখীয়া আৰু সাধাৰণ যুৱক হোৱাৰ পিছতো পানেইয়ে তেওঁৰ প্ৰতি গভীৰ অনুৰাগ পোষণ কৰে। আনহাতে ধনী আৰু সচ্ছল কুমুদৰ প্ৰস্তাৱক তাই অগ্ৰাহ্য কৰে। ইয়াৰ মাজেৰে লেখকে দেখুৱাব বিচাৰিছে যে সত্যিকাৰ প্ৰেম ধন-সম্পদ, সামাজিক প্ৰতিপত্তি বা বাহ্যিক আকৰ্ষণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে; ই হৃদয়ৰ আন্তৰিকতা আৰু পাৰস্পৰিক বিশ্বাসৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হয়।

উপন্যাসখনত মানৱতাবাদী দৃষ্টিভংগীৰো সুন্দৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। জংকি আৰু পানেইয়ে নিজৰ প্ৰেম আৰু জীৱন সম্পৰ্কে সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰ বিচাৰিছিল। কিন্তু সমাজৰ কঠোৰ নিয়ম, কুসংস্কাৰ আৰু পিতৃতান্ত্ৰিক মানসিকতাই সেই অধিকাৰক স্বীকৃতি নিদিলে। ফলত তেওঁলোকৰ ব্যক্তিগত স্বাধীনতা সমাজৰ শক্তিৰ আগত পৰাজিত হয়। এই ঘটনাৰ মাজেৰে লেখকে ব্যক্তি-মনৰ স্বাধীনতা, আত্মমৰ্যাদা

আৰু মানৱিক অধিকাৰৰ প্ৰতি সহানুভূতি প্ৰকাশ কৰিছে। সেইবাবেই *মিৰি জীয়ৰী*ৰ প্ৰেমকাহিনী কেৱল ৰোমাণ্টিক আখ্যান নহয়; ই মানৱতাবাদী মূল্যবোধৰ এক শক্তিশালী প্ৰকাশ।

সমাজ আৰু ব্যক্তিৰ সংঘাতঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনৰ অন্যতম কেন্দ্ৰীয় বিষয় হৈছে ব্যক্তি আৰু সমাজৰ সংঘাত। জংকি আৰু পানেইয়ে নিজৰ ইচ্ছা অনুসৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব বিচাৰিছিল আৰু পাৰস্পৰিক প্ৰেমৰ ভিত্তিত একেলগে সংসাৰ পাতিবলৈ সপোন দেখিছিল। কিন্তু সমাজৰ প্ৰচলিত নিয়ম-নীতি, পৰম্পৰা আৰু সামাজিক বাধা-নিষেধে তেওঁলোকৰ এই আকাংক্ষাক স্বীকৃতি নিদিলে। ফলত ব্যক্তিগত ইচ্ছা আৰু সামাজিক নিয়ন্ত্ৰণৰ মাজত এক তীব্ৰ সংঘাতৰ সৃষ্টি হয়, যিয়ে উপন্যাসখনৰ কাহিনীক আগুৱাই নিয়ে।

এই সংঘাত বিশেষকৈ পানেইৰ জীৱনত অধিক স্পষ্টভাৱে প্ৰতিফলিত হৈছে। পানেইয়ে জংকিক ভাল পোৱাৰ পিছতো তাইৰ পিতৃ তামেদে ধনী যুৱক কুমুদৰ সৈতে বিয়া দিয়াৰ সিদ্ধান্ত লয়। ইয়াত নাৰীৰ ব্যক্তিগত মতামত বা পছন্দৰ কোনো মূল্য নাই; পৰিয়াল আৰু সমাজৰ সিদ্ধান্তকেই চূড়ান্ত বুলি ধৰা হৈছে। আনহাতে জংকিয়েও গা-ধন প্ৰথা আৰু সামাজিক নিয়মৰ বাধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। এই ঘটনাবোৰে তৎকালীন সমাজত ব্যক্তিৰ স্বাধীনতা কিমান সীমিত আছিল, সেয়া স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰে।

উপন্যাসখনত সমাজৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে পিতৃতান্ত্ৰিক ক্ষমতা, সামাজিক ৰীতি-নীতি আৰু গোষ্ঠীগত নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱস্থা দেখা যায়। জংকি আৰু পানেইয়ে এই শক্তিৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিল যদিও শেষত সমাজৰ কঠোৰ বিচাৰৰ আগত পৰাজিত হয়। এই সংঘাতৰ ফলতেই উপন্যাসখন কৰুণ পৰিণতিৰ দিশে আগবাঢ়ে। সেয়েহে ব্যক্তি আৰু সমাজৰ এই দ্বন্দ্বই মিৰি জীয়ৰীৰ মূল নাটকীয় শক্তি হিচাপে কাম কৰিছে আৰু উপন্যাসখনক গভীৰ সামাজিক তাৎপৰ্য প্ৰদান কৰিছে।

W অগ্ৰগতি নিৰীক্ষণ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসত ব্যক্তি আৰু সমাজৰ সংঘাত কেনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে? চমুকৈ আলোচনা কৰক। (১৫০টা শব্দৰ ভিতৰত)

প্ৰকৃতিৰ ভূমিকাঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনত প্ৰকৃতি কেৱল কাহিনীৰ পটভূমি হিচাপে ব্যৱহৃত হোৱা নাই; ই কাহিনীৰ এক অবিচ্ছেদ্য আৰু সক্ৰিয় উপাদান হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে। ৰজনীকান্ত বৰদলৈয়ে সোৱণশিৰী নদী, নৈপৰীয়া বালিচৰ, বনাঞ্চল, গছ-গছনি আৰু গ্ৰাম্য পৰিৱেশৰ বৰ্ণনাৰ জৰিয়তে কাহিনীৰ আবেগিক আৰু নান্দনিক সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে। প্ৰকৃতিৰ এই জীৱন্ত উপস্থিতিয়ে চৰিত্ৰসমূহৰ অনুভূতি, আশা-আকাংক্ষা আৰু মানসিক অৱস্থাক অধিক স্পষ্ট আৰু গভীৰভাৱে প্ৰকাশ কৰাত সহায় কৰিছে।

জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমৰ বিকাশতো প্ৰকৃতিৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। সোৱণশিৰী নদীৰ পাৰ, বালিচৰ আৰু বিহুৰ উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশত তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠে। প্ৰকৃতিৰ শান্ত আৰু মনোৰম ৰূপে তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ আবেগক অধিক সজীৱ কৰি তুলিছে। আনহাতে বিচ্ছেদ, দুখ আৰু সংকটৰ মুহূৰ্ততো প্ৰকৃতিৰ ৰূপ সলনি হোৱা দেখা যায়। এইদৰে প্ৰকৃতি চৰিত্ৰসমূহৰ সুখ-দুখৰ সহযাত্ৰী হিচাপে উপন্যাসখনত উপস্থিত থাকে।

বিশেষকৈ সোৱণশিৰী নদীয়ে উপন্যাসখনত এক গভীৰ প্ৰতীকী তাৎপৰ্য বহন কৰিছে। নদীখন জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমৰ আৰম্ভণিৰ সাক্ষী, একেদৰে তেওঁলোকৰ কৰুণ মৃত্যুৰো সাক্ষী। সেইবাবে সোৱণশিৰী নদীক জীৱন আৰু মৃত্যুৰ যুগ্ম প্ৰতীক বুলি ক'ব পাৰি। উপন্যাসৰ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে নদীখনৰ উপস্থিতিয়ে কাহিনীৰ একতা বজাই ৰখাৰ লগতে প্ৰেম, বিচ্ছেদ আৰু নিয়তিৰ চিৰন্তন সত্যকো প্ৰতিফলিত কৰিছে। এই দিশৰ পৰা মিৰি জীয়ৰীত প্ৰকৃতি কেৱল পটভূমি নহয়, ৰৱং কাহিনীৰ এক অৰ্থবহ আৰু শিল্পসন্মত উপাদান।

নৃতাত্ত্বিক মূল্যঃ

মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখনৰ এক উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে ইয়াৰ নৃতাত্ত্বিক মূল্য। ৰজনীকান্ত ৰৱদলৈয়ে মিচিং জনগোষ্ঠীৰ জীৱন-যাপন, সামাজিক সংগঠন, ধৰ্মীয় বিশ্বাস, আচাৰ-অনুষ্ঠান আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাক অতি সূক্ষ্মভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। ফলত উপন্যাসখন কেৱল সাহিত্যিক ৰচনা হৈ নাথাকি এক বিশেষ জনগোষ্ঠীৰ জীৱনৰ দলিল হিচাপেও পৰিগণিত হৈছে। এই দিশৰ পৰা মিৰি জীয়ৰী অসমীয়া সাহিত্যৰ এক মূল্যৱান সম্পদ।

উপন্যাসখনত মিচিং সমাজৰ বিবাহ-প্ৰথা, গা-ধন ব্যৱস্থা, মৰংঘৰ, উৎসৱ-পাৰ্বণ, লোকবিশ্বাস, সামাজিক সম্পৰ্ক আৰু জীৱনধাৰাৰ বহু তথ্য সংৰক্ষিত হৈ আছে। বিশেষকৈ জংকি আৰু পানেইৰ কাহিনীৰ মাজেৰে সমাজখনৰ নীতি-নিয়ম, মূল্যবোধ আৰু সামাজিক নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱস্থাৰ এক বাস্তৱ চিত্ৰ প্ৰকাশ পাইছে। এই তথ্যসমূহৰ সহায়ত ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষভাগৰ মিচিং সমাজৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক অৱস্থাৰ বিষয়ে স্পষ্ট ধাৰণা লাভ কৰিব পাৰি।

সেয়েহে মিৰি জীয়ৰী সাহিত্যৰ লগতে নৃতত্ত্ব, সমাজবিজ্ঞান আৰু সংস্কৃতি অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰতো সমানভাৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ। নৃতত্ত্ববিদ, সমাজ-গৱেষক আৰু সংস্কৃতি-অধ্যেতাসকলৰ বাবে এই উপন্যাসখন এক মূল্যৱান তথ্যভাণ্ডাৰ স্বৰূপ। মিচিং সমাজৰ পৰম্পৰাগত জীৱন-সংস্কৃতিৰ বহু দিশ ইয়াত সংৰক্ষিত হৈ থকাৰ বাবে উপন্যাসখনৰ নৃতাত্ত্বিক মূল্য বিশেষভাৱে স্বীকৃত।

২৪.৬ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

• ৰজনীকান্ত ৰৱদলৈৰ *মিৰি জীয়ৰী* অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰথম সাৰ্থক সামাজিক উপন্যাস আৰু প্ৰথম সফল জনজাতীয় উপন্যাস হিচাপে স্বীকৃত। এই উপন্যাসখনে অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত এক নতুন ধাৰাৰ সূচনা কৰিছিল।

• উপন্যাসখনৰ কাহিনী উত্তৰ লখিমপুৰ অঞ্চলৰ সোৱণশিৰী নদীৰ পাৰৰ মিচিং সমাজক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ় লৈ উঠিছে। জংকি আৰু পানেইৰ কৰুণ প্ৰেমকাহিনীৰ মাজেৰে মিচিং সমাজৰ জীৱন, সংস্কৃতি, বিশ্বাস আৰু সামাজিক মূল্যবোধৰ চিত্ৰ অংকিত হৈছে।

• জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেমৰ মাজেৰে লেখকে দেখুৱাইছে যে সত্যিকাৰ প্ৰেম ধন-সম্পদ, সামাজিক মৰ্যাদা বা বাহ্যিক প্ৰতিপত্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে। প্ৰেম, আত্মত্যাগ, বিশ্বাস আৰু মানৱিক মূল্যবোধেই এই উপন্যাসখনৰ মূল ভিত্তি।

• উপন্যাসখনত গা-ধন প্ৰথা, ঘৰজোঁৱাই খটা, মৰংঘৰ, কাৰ্চিং-কাৰ্টান পূজা, নৰাচিগা বিহু, লোকগীত আদি বিভিন্ন সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক উপাদানৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়। এই উপাদানসমূহে মিচিং সমাজৰ জীৱনৰ এক বাস্তৱ আৰু জীৱন্ত ছবি দাঙি ধৰিছে।

• *মিৰি জীয়ৰীত* ব্যক্তি আৰু সমাজৰ সংঘাত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। জংকি আৰু পানেইয়ে ব্যক্তিগত সুখ আৰু স্বাধীনতা বিচাৰিলেও সমাজৰ কঠোৰ নিয়ম-নীতি আৰু পিতৃতান্ত্ৰিক মানসিকতাৰ আগত পৰাজিত হয়।

• উপন্যাসখনত সোৱণশিৰী নদী আৰু প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশে কাহিনীৰ আবেগিক গভীৰতা বৃদ্ধি কৰিছে। প্ৰকৃতি কেৱল পটভূমি নহয়, বৰং কাহিনীৰ এক অৰ্থবহ উপাদান হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে।

• মিচিং জনগোষ্ঠীৰ সামাজিক জীৱন, ধৰ্মীয় বিশ্বাস, আচাৰ-অনুষ্ঠান আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাক সুন্দৰভাৱে ৰূপায়ণ কৰাৰ বাবে *মিৰি জীয়ৰীৰ* নৃতাত্ত্বিক মূল্য বিশেষভাৱে স্বীকৃত।

U ৪.৭ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান (কেৱল ৰূপৰেখা)

১ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

মিৰি জীয়ৰীৰ প্ৰকাশকাল... ...অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ ইতিহাসত স্থান... ...মিচিং সমাজৰ বাস্তৱ চিত্ৰণ... ...জনজাতীয় জীৱনৰ ৰূপায়ণ... ...উপন্যাসখনৰ সাহিত্যিক আৰু সামাজিক তাৎপৰ্য... ...সামগ্ৰিক আলোচনা।

২ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

জংকি আৰু পানেইৰ প্ৰেম... ...গা-ধন প্ৰথা... ...কুমুদৰ সৈতে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ... ...পিতৃতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থা... ...পলায়ন আৰু কৰুণ পৰিণতি... ...ব্যক্তিগত স্বাধীনতা আৰু সামাজিক নিয়ন্ত্ৰণৰ সংঘাত... ...সামগ্ৰিক আলোচনা।

(এই প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ লিখোঁতে আপুনি এই অধ্যায়ৰ কাহিনীগাঁথা, সাধাৰণ আলোচনা আৰু *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসৰ মূল বিষয়বস্তুসমূহ ভালদৰে অধ্যয়ন কৰিলে অধিক ফলপ্ৰসূ হ'ব।)

M ৪.৮ আৰ্হি প্ৰশ্ন

প্ৰশ্ন ১ : *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসখনৰ কাহিনীগাঁথা সম্পৰ্কে এটি বিস্তৃত আলোচনা আগবঢ়াওক।

প্রশ্ন ২ : *মিৰি জীয়ৰী*ক অসমীয়া সামাজিক উপন্যাসৰ ইতিহাসত এক মাইলৰ খুঁটি বুলি কিয় কোৱা হয়, আলোচনা কৰক।

প্রশ্ন ৩ : *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসত মিচিং সমাজৰ জীৱন-সংস্কৃতিৰ চিত্রণ সম্পর্কে আলোচনা কৰক।

প্রশ্ন ৪ : *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসত প্রেম আৰু মানৱতাবাদৰ প্রকাশ সম্পর্কে এটি টোকা লিখক।

প্রশ্ন ৫ : *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসত ব্যক্তি আৰু সমাজৰ সংঘাত কেনেদৰে প্রকাশ পাইছে, বিশ্লেষণ কৰক।

প্রশ্ন ৬ : *মিৰি জীয়ৰী* উপন্যাসত প্রকৃতিৰ ভূমিকা আলোচনা কৰক।

প্রশ্ন ৭ : *মিৰি জীয়ৰী*ৰ নৃতাত্ত্বিক মূল্য সম্পর্কে আলোচনা কৰক।

প্রশ্ন ৮ : চমুটোকা লিখক—

(ক) সোৱণশিৰী নদী

(খ) গা-ধন প্রথা

(গ) কার্চিং-কার্টান

(ঘ) মৰংঘৰ

(ঙ) জংকি আৰু পানেইৰ প্রেম

(চ) মিচিং সমাজৰ সাংস্কৃতিক জীৱন